

NINCS REMÉNYTELEN HELYZET

„Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítetek benneteket a saját földetek. Akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit megmondtam - így szól az Úr.” Ez. 37,14

Pünkösöd ünnepén, amikor a Szentlélek kitöltetéséért adunk hálát, Isten az Ószövetségből ezt a különös ígét adja most elénk bibliaolvasó kalauzunkat olvasva. Első hallásra úgy tűnik, hogy ennek a bizarr látomásnak nem sok kapcsolata van a Szentlélek munkájával. Ha azonban megértjük, hogy miről is van itt szó pontosan, akkor hatalmasan felharsan ezen a látomáson keresztül a pünkösdi örömhír: a reménységnek az evangéliuma.

Miről van itt szó?

Izrael népe ismét hűtlenné vált Istenéhez. A szomszéd népek bálványait kezdte tisztelni istenként. A szomszédos nagyhatalmakban jobban bízott, mint szövetséges Urában, és a hitbeli fellazulást ebben az esetben is erkölcsi romlás, sőt züllés követte, ahogyan a történelem során mindig minden nép esetében történt.

Isten hiába küldött prófétákat az Ő népéhez, akik bűnbánatra és megtérésre hívták, nem vették komolyan az isteni figyelmeztetést. Így aztán bekövetkezett a kilátásba helyezett ítélet: Babilon lerohanta ezt a kis országot. A földdel egyenlővé tette a szent várost, a templomot, és fogságba hurcolta a nép színe-javát.

Ott a fogságban úrrá lett az embereken a keserűség. Ez a mondat, mint egy kis ablak bepillantást enged a fogságba hurcoltak lelkületébe: "Elszáradtak a csontjaink, és elveszett a reménységünk, kivágtunk."

Ha egy fát kivágnak, abból élő növény többé már nem lesz. Az a következő évben már nem hajt ki, nem ad árnyékot, ha gyümölcsfa volt, nem terem gyümölcsöt. Vége, befejeződött, megpecsételődött a sorsa.

Ez az életérzés lett úrrá a babiloni fogságba cipelt foglyokon. Isten azonban annyira szerette az Ő népét már akkor is, hogy még oda is küldött utánuk prófétát, Ezékielt, és még ott is örömhírt hirdetett az Ő népének. Ezt az örömhírt csomagolta be Isten ebbe a prófétai látomásba, aminek a leírását itt olvastuk.

Ezékiel lelki szemei előtt egy völgyet lát, ami tele van szétszórt csontokkal. Mintha egy nagy temetőben járna, ahol elfelejtették behatolni a holttesteket. A testek már régen elporladtak, a csontok is szétszórva, ki tudja mióta ott száradnak. Többször hangsúlyozza, hogy megszáradtak már. Ez a halál birodalma. Innen senki nem fog visszatérni. Ez maga az enyészet, a múlt, a végleges pusztulás.

És akkor Isten egy különös parancsot mond a prófétának. "Prófétájl e csontokról! Mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok az Úr igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Én lelket adok belétek, és életre fogtok kelni. Inakat adok rátok, húst rakok rátok, beborítlak benneteket bőrrel, azután lelket adok belétek, hogy életre keljete. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr."

Micsoda beszéd ez? Az ember nem hisz a fülének. Talán először a próféta sem hitt a fülének. Mit akar az Úr? Hogy ő ezekhez az évtizedek óta kiszáradt élettelen csontokhoz beszéljen? Nekik kell prédikálnia? Őrájuk nézve ígéri az Úr, hogy lelket ad beléjük, talpra fognak állni és megelevenednek? Ki érti ezt? És ki hiszi ezt?

Az engedelmes próféta azonban megszokta, hogy azt teszi, amit az Úr mond. Érti, nem érti, hiszi, nem hiszi, az Úr tudja, mit beszél, és mit cselekszik.

"Éppen ezért én tehát prófétálm úgy, ahogy az az Úr megparancsolta nekem. És amint prófétálni kezdtem, hirtelen dörgő hang támadt, a csontok pedig egymáshoz illeszkedtek. Láttam, hogy inak kerültek rájuk, majd hús növekedett, és végül bőr borította be őket, de lélek még nem volt bennük."

Fantasztikus! Az történik, és pontosan úgy történik, ahogyan az Isten megmondta. Hát az Isten mindenre képes? Valóban a csontok egymáshoz illeszkednek, és csontvázak alakulnak

ki, azután hús nő rajtuk, bőr borítja be őket, de egyelőre még mint holttestek fekszenek ott a földön.

És mi történik akkor?

Szél kerekedik és megmozdul az egyik holttest is, a másik is. Feltérdelnek, talpra állnak, és Ezékiel lelki szemei előtt ott áll egy hatalmas sereg, élő emberekből. Nem érti. Isten megmagyarázza: Izrael népét élve temették el Babilonban, amikor oda fogságba hurcolták. Elképzelhetetlen mindenki számára, hogy onnan valaha is hazakerüljenek. Az meg végképp elképzelhetetlen, hogy újjáépítsék az országot, és újra felépítsék a templomot.

Az embereknek elképzelhetetlen. Istennek azonban pontosan ez a terve, és ezt a lehetetlenséget kell Ezékielnek hirdetnie a nép között. Aztán lesznek, akik hisznek, lesznek, akik nem. Ez minden igehirdetés után így van. Akik hisznek, azok egészen másként fogják eltölteni a fogságot, mert várják Isten ígéretének a beteljesedését. Akik nem hisznek, azok meg sajnálják tovább is magukat és mondogatják ezt a szöveget: elszáradtak a csontjaink, elveszett a reménységünk, kivágtunk.

Isten azonban ettől függetlenül elkészítette a maga tervét: "Embernek fia mondjad nekik. Ez a sok csont Izrael egész háza, amely most ezt mondja: kivágtunk. Te azonban profétájl nekik: "Így szól az Úr, Én felnyitom sírjaitokat, kihozlak sírjaitokból, és beviszlek benneteket Izrael földjére, mert az én népem vagytok. Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítetek benneteket a saját földetek. Akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit mondtam."

Ez ennek a különös látomásnak a nagy üzenete, hogy vegyék már végre komolyan, hogy Istennek nincs lehetetlen, hogy Isten mindenható. Az az Isten, aki az ő szövetséges Uruk, mindennek ura. Ura a természetnek, mert hogy Ő teremtette. Ura a történelemnek. Ura a nagyhatalmaknak. Ura minden nagyhatalmú embernek, mert Ő adott hatalmat nekik egy ideig meghatározott célokra, és akkor veszi vissza tőlük, amikor akarja. Ura az időjárásnak. Ura testnek és léleknek, életnek és halálnak, élőknek és holtaknak.

Vegyék már végre komolyan: Isten mindenható. Az Ő hatalma nem a képzelőerőnk határáig terjed, hanem azon messze túl, mert neki minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen. Ez a mindenható Isten érthetetlen, kimondhatatlan szeretettel veszi körül az Ő népét. Akkor is, ha ez a nép megint elhagyta Őt és hűtlenné lett hozzá. Érthetetlen és végtelen kegyelemmel vár arra, hogy visszafordítsa a nép a szívét Őhöz. Sőt, maga Isten fordítja vissza saját magához népének a szívét, és biztosítja arról, hogy új kezdést készített neki, mert jövőt készített az Ő népének. Ezért akár a halálból is újra életre tudja kelteni. A megsemmisülés után is újjá tudja teremteni. Mert ez a mindenható Isten a teremtő Isten. Akárki akármit mond, Ő teremtette a mennyet és a földet, és mindent, ami azokban van. Mégpedig a semmiből teremtette, az Ő szavával teremtette. Azzal az isteni igével, amit itt Ezékiel szájába adott, s amely ígére megmozdultak a csontok és talpra szökkentek a halottak. Ilyen hatalma van az Isten beszédének. Ilyen életet támasztó, ellenállhatatlan ereje van az Isten Szentlelkének. Éppen ezért vegye már komolyan az Ő népe, hogy nincs olyan nyomorúság, amiből Isten ne tudna szabadítást adni, nincs olyan probléma, amire ne lenne kész nála a megoldás.

Hogyan végzi ezt az Ő sajátosan és kizárólagosan neki lehetséges isteni munkát? Igéjével és Lelkével. Elkezd prófétálni a próféta, felhangzik az ige, és megmozdulnak a csontok. Aztán a négy égtáj felől fújni kezd a Lélek szele, és talpra szökknek a halottak. (Egyébként a szél és lélek szó mind a két bibliai nyelvben ugyanaz a kifejezés.)

Itt érkezünk meg pünkösödhez, mert ugyanez történt pünkösödkor is. Jézus mennybemenetele után tanítványai teljesen tanácstalanok maradtak. Féltek Jézus ellenségeitől. Nem tudták, mi vár rájuk. Nem látták a közvetlen feladataikat, és fogalmuk sem volt arról, hogyan folytatódik, s folytatódik-e egyáltalán az, amit Jézus velük elkezdett. Ezért mindennap összejöttek és imádkoztak. A legjobb, amit tehettek.

Az egyik napon, miközben így együtt, bezárt ajtó mögött imádkoztak, "hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.

Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek adta nekik, hogy szóljanak."(Ap. Csel 2,2-4)

S akik egészen eddig, tíz nap óta magukra zárták az ajtót és remegő szívvel imádkoztak együtt, most kimennek Jeruzsálem utcáira, ahol több százezer ember tolongott, mert egybe esett egy nagy vallási ünnep, meg afféle nagy vásár is, és elkezdének prédikálni a tiltott témáról: Jézus Krisztus halálának és feltámadásának a jelentőségéről. És olyan erővel hangzik az ige, hogy több száz hallgató belerendül, s mindenről megfeledkezve Isten kegyelméért kezdenek kiáltani az emberek, és ezt olvassuk befejező mondatként: "Akik pedig hittek az ő beszédüknek megkeresztelkedtek és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk." (Ap. Csel 2,41).

Ki tudta volna ezt elérni akármilyen módszerrel és eszközzel? Emberek, akik nem sokat tudtak Jézusról, akik között Jézussal szemben ellenséges beállítottságúak is voltak, akik egyáltalán nem prédikációt hallgatni mentek akkor Jeruzsálembe, akiket csak fenntartott a tennivalóik végzése közben Péternek a beszéde, annyira hatása alá kerültek ennek a beszédnek, olyan meggyőző erővel hatott rájuk, annyira magukra vettek mindent, ami ott elhangzott, hogy megváltozik az életük iránya és amikor haza utaznak, továbbadják ezt a jó hírt, amit Jézusról hallottak, és néhány évtized alatt a Földközi tenger egész medencéje tele lesz kis keresztyén közösségekkel.

Ki tudja megszervezni azt, hogy ez megvalósuljon? Isten, az Ő igéje és Szentlelke által a lelki halottakból élőket teremtett. Ugyanaz a hatalmas Isten ugyanolyan hatalmasan cselekedett pünkösdkor, ugyanolyan egyszerű emberi eszközei által, mint ahogyan azt Ezékiel látomásában olvastuk. Kiáradt az isteni élet, talpra szöktek a holtak, hívőké lettek a hitetlenek, új természetet kaptak azok, akik Jézus Krisztusban hittek. Ez a pünkösd csodája.

És ez így történik azóta is. Sokan vagyunk, akik ezt pontosan így, a személyes életünkben is átélhettük. Isten mindenható. Istennek nincs reménytelen ember. Nincs megoldhatatlan probléma. Nincs kiúttalan helyzet. Legalább nekünk, akik azt állítjuk, hogy van valami közöttünk Istenhez, ezt komolyan kellene vennünk. Mert minden egyéb elképzelés Istenről bálványimádás. Ha elgondoljuk, hogy Ő milyen lehet, meg mire lehet képes, és mire nem képes már Ő sem, akkor ez az elképzelés nem róla szól. Neki tudniillik minden lehetséges. El egészen addig a határtalanságig, amiről ez a különös prófétai látomás beszélt most nekünk.

Éppen ezért egy szót szeretnék a szívetekbe vétni. Azt a szót, ami ma nagyon sokakból hiányzik. Ami előfordul alapigénkben is, de nem úgy, ahogy a szívünkben kell, hogy éljen. Ez a szó: reménység.

Itt azt olvastuk, hogy a fogságba vittek ezt mondogatták maguknak és Ezékielnek: elszáradtak a csontjaink, elveszett a reménységünk, kivágtunk, végünk van!

Így gondolkozunk sokszor mi is. Különösen, amikor újra és újra át kell élnünk a magunk tehetetlenségét, amikor szeretnénk segíteni valakinek, akit szeretünk, aki talán még kérte is a segítséget, de úgy összekuszálta az életét, úgy elrontott mindent, úgy összejött minden rossz, hogy azt sem tudjuk, hol nyúlunk hozzá. Bárhol nyúlunk, az erőnket meghaladó ellenérőkkel állunk szembe. Tehetetlenek vagyunk, nem tudunk segíteni. Ez a reménytelenség lesz úrrá sokszor az emberen, amikor az, akit már kihozott Isten valami nyomorúságból, újra visszaesik és vergődik. Vagy amikor szorongó szívvel látjuk, hogy a fiatalságunk egy része milyen rohamosan csúszik lefelé a lejtőn. Vagy akinek feltűnik még, hogy szétdarabolt népünk milyen nagy lelki sötétségben és erkölcsi elesettségben él. Akinek fáj az, hogy egyre inkább idegeneké lesz a földünk, a többit meg felveri a gaz, vagy akik megművelik, azért, amit előállítottak, annyit sem kaptak, amennyibe az előállítás került. Sorolhatnám végig, ez csak egy-egy vékony szelet a magyar valóságból. Száraz csontok mindenfelé, úgy ahogy abban a völgyben, amit Ezékiel látott.

Hisszük-e legalább mi, hogy Isten ma is ugyanaz, aki az Ő népét onnan Babilonból visszavitte az ősi földre. Aki ennek az ígéletnek, aminek a dokumentumát itt olvastuk, minden betűjét pontosan teljesítette. Aki pünkösdkor hatalmasan kiárasztotta a Lelkét. Isten

ma is ugyanaz, aki egy írni-olvasni nem tudó Péter apostolon keresztül olyan hatalommal szólalt meg pünkösdkor, hogy emberek ezreinek megnyílt a szíve, megvilágosodott az értelme, és Jézus mellett döntött az akarata. Ez a hatalmas Isten ma is él és uralkodik. Ő tartja kezében a világ kormányát. Az Ő igéjével ma is lelki halottakat tud életre támasztani. Megnyomorodott életeket tud újjáteremteni. A lelki sötétségből ma is hív el embereket, akik azután a világosság fáklyavívói lesznek, és akiket sokféle alkalmatlanságuk ellenére is hatalmasan használ. Ez az Isten akár egy egész népnek is, akár a mi kicsi, megnyomorított népünknek is tud adni lelki ébredést, és minket, mindnyájunkat is át tud formálni úgy, hogy végre Isten dicsőségére tudunk majd élni, és azzal töltjük el a testben hátralevő időt, amire azt Isten adta nekünk.

Ennek a csodálatos igének ez a kérdése hozzánk: hisszük-e ezt. Vagy ha nem hisszük, van-e bátorságunk beismerni, hogy nem hisszük? Legalább ott van-e a vágy a szívünkben, hogy mivel ezt mégis maga Isten mondja az Ő igéjében, hinni szeretnénk. Meg akarjuk ismerni ezt a hatalmas Istent. Ezt a mindenható, teremtő Istent, aki ma is ugyanaz, aki volt akkor, amikor ezek az események történtek, amiről itt most olvastunk.

Mert ha így fogjuk Őt megismerni és elismerni, és így fogunk benne hinni, akkor lesz a szívünkben reménység. Olyan reménység, ami minden körülmények között tartást fog adni nekünk. Ami nemcsak a körülményekre néz, és ezért nem a körülmények alakulásától függ, ami olyan belső stabilitást, állóképességet ad a hatalmas Istenben igazán hívó embernek, hogy belekapaszkodhatnak mások is. És ebben a világban, amelyikben egymás után rántják ki emberek lába alól a talajt, és egymás után zuhannak el szemünk láttára addig erősnek hitt emberek is, nagy szükség van olyanokra, akik nem fognak elzuhanni. Akik állják az ütéseket, akiknek van lelki állóképességük. Akikben az Isten Szentlelke lakozik. És akiknek éppen ezért biztos reménységük van.

Mert a bibliai reménység nem olyan bizonytalan várakozás, hogy egyszer valami, valami miatt majd csak jobb lesz, és majd csak segítség érkezik. A bibliai reménység az egészen bizonyos várakozás. Mire vár? Arra, hogy a mindenható Isten idejében és megfelelő módon cselekedni fog. A hívő ember reménységének ez a tartalma. Nem az, hogy valahogy majd csak lesz. Talán mégis megússzuk. Sosem lehet tudni, mi történhet közben. Az a bizonyosság, hogy Isten, aki ezt a világot teremtette, kormányozza, és általa kitűzött céljához vezet, a mi kicsi életünkben is, a mi népünk életében is a legmegfelelőbb időben, a legmegfelelőbb módon cselekedni fog.

Ha csak hátat nem fordítunk neki, mint a babiloni fogság előtt Isten népe. Ha csak nem mondjuk azt: az Isten se szóljon bele. Ha csak nem leszünk olyan gögösek és kevélyek, hogy majd mi Isten nélkül megtervezzük és megszervezzük a jövőnket és a sorsunkat. Akkor csak magunkra számíthatunk, mert Isten nem erőszakolja ránk az Ő végtelen kegyelmét és szeretetét. De aki ismeri Őt és ezzel az alázattal bízik benne, az meg fogja tapasztalni, hogy ez a reménység nem szégyenít meg. Reménytelen helyzet csak emberileg állhat elő mindig. Istennek azonban nincs lehetetlen.

Éppen ezért ez az ige arra bátorít minket, hogy Őreá nézzünk. Ne csak a nehézségekre, azokat is ismerni kell; ne csak az ellenségeinkre, akiktől rémüldözhetünk, ne csak önmagunkra, mert akkor vagy kétségbe esünk, vagy elbizakodottak leszünk, hanem Őreá, akié minden hatalom, és aki az Ő hatalmát mindig a javunkra fordítja.

Ennek az igének a legnagyobb pünkösdői ígérete ez: "Így szól az Úr, az én Lelkemet adom belétek." Isten önmagából ad a benne hívőknek és ez teszi a hívőt képessé arra, hogy rezonáljon Istenre, hogy értsük az Ő gondolatait, hogy akarjuk az Ő akaratát, hogy képesek legyünk azt teljesíteni. Ezek után lehet elmondani, amit János ír a levelében: az Ő parancsai nem nehezek. E nélkül az Ő parancsainak a teljesítése lehetetlen. Nem nehéz, hanem lehetetlen. De akiben Isten Lelke lakik, azt Isten teszi képessé arra, hogy engedelmessédjék Isten akaratának. És ez a hívőnek a legnagyobb öröme mindig. Ez tesz minket fogékonyakká mindarra, ami Istentől származik. Ez tanít meg igazán bízni benne, és ez ad erőt a

szavainknak is, hogy úgy tudjunk róla bizonyóságot tenni mi is, mint Péter, és mind azok, akik a Lélek által szóltak.

Isten segítsen mindnyájunkat, hogy így éljük át a pünkösdi valóságát. A Szentlélek mai munkáját. Hogy élhette át ezt mindenki? Úgy, hogy hallgatni kezdték Isten igéjét. Más útja nincs. Aki nem hallgatja az ígértetést, nem fogja kapni a Lélek ajándékát. Nem kerül Isten-közelbe, nem fog megváltozni az élete. A hit hallásból van - ezt mondja a Biblia -, mégpedig az Isten igéjének hallásából. Akinek nem kell a Szentírás és soha nincs ideje annak a hiteles magyarázatát hallgatni, az nem szolgáltatja ki magát Isten átalakító erejének. Aki bebújik a szobájába, vagy jól felöltözik tetőtől talpig, az nem fog leburnulni a napon soha. Ez ilyen egyszerű.

Így döntsék el azt, hogy érdemes-e évente csak néhányszor hallgatni az igét, vagy naponta kell, hogy kinyissuk a szívünket előtte. S mi az, hogy kell? Naponta szabad, lehet Istentől jövő hatásokat kapnunk, hogy aztán Ő egészen átalakítson és tudjunk végre az Ő dicsőségére élni és másoknak is mutatni a hozzá vezető utat. Ámen.

CSÍKSOMLYÓI PÜNKÖSDI BÚCSÚ; A KEGYHELY

A legrágább kincs: a kegyzobor, Szűz Mária kegyzobra Csíksomlyó legértékesebb műkincse. Azt mondják róla, hogy a világon a legnagyobb kegyzobor. Magassága a koronával együtt 2,27 méter. Hársfából van faragva, gipszszel és festékekkel bevonva. Az idők folyamán volt újrafestve, amelyet mutat a lekopott helyeken a festékréteg. Századunkban már tiltva volt, ma is tilos bármilyen módosítás vagy festés a kegyzobron. Keletkezéséről nincs történelmi igazoló irat. Megsemmisült a tatárpusztítások alkalmával. Szakértői vizsgálat alapján próbálnak a tudósok véleményt alkotni eredetéről. Stílusából ítélve, közép-európai reneszánsz alkotás. Keletkezését az 1510–1520-as évekre teszik. (Dr. Balogh Jolán). Ebben a korban élt és működött, sőt faragászati iskolát tartott fenn Nagyszebenben és Brassóban Veit Stoss alkotóművész. Úgy ítélik, lehet, hogy az ő, vagy növendékeinek a műve. De van egy közelebbi feltételezés is: megtörténhet, hogy a kegyzobor faragója egy csíksomlyói ferences tanító vagy növendék. Ti. Csíksomlyón a barátoknak volt faragó- és festőműhelye abban az időben. Később is fennállt ez az intézmény, amelyet akkori kifejezéssel képirőiskolának neveztek. Ezen elméletnek tartói arra hivatkoznak, hogy a Madonnának székely leány arca van. Fiatal lány-arc. Köztudott dolog, hogy a németországi templomok Mária-szobrai középkorú nőt ábrázolnak. Azt is sejtetik a kutatók, hogy semmiféle név vagy megjegyzés nincs a kegyzobron. Egy ferences testvértől kitellett, hogy alázatosságból nevét elhallgatta. Dr. Balogh Jolán műértő párhuzamot von abban a korban keletkezett, a csíki templomokban található Madonna-szobrok és -festmények stílusa között. Hasonlóság alapján állítja, hogy Csíkbán kellett léteznie egy faragó-festő iskolának. A legvalószínűbb, Csíksomlyón. A moldvai csángómagyarok között is fennmaradt egy hagyomány, amely szerint a kegyzobor Bizáncból került volna Bákóba, onnan menekítették a török invázió elől Csíksomlyóra. Ez a legvalószínűtlenebb hagyomány. Ebben az esetben bizánci stílus jellemezné a szobrot. Arra hivatkoznak: azért járnak a moldvai csángók a pünkösdi búcsúra, mert tőlük került Somlyóra a kegyzobor. Valójában a somlyói ferencesek missziós tevékenységének következménye a szorosabb kapcsolat a barátokkal. Hiszen a Moldova és a Szeret összefolyásánál, majd később Bákó városában kolostoruk volt a somlyói ferenceseknek, hosszú időn át. A XVII–XVIII. században, sőt azután is, rendszeresen ártájk a ferencesek a Kárpátokon, a csángó falvakba, lelkiekben való ellátásra, a hitben való megtartásra.

Mit ábrázol a kegyzobor?

A „*Napba öltözött Asszony*”.

Már a III. században tagadni kezdték az eretnekek Szűz Mária istenanyaságát. A középkorban megismétlődött ez az eretnek tanítás. Különösképpen a bogumilok és a husziták körében. (Bálint Sándor: Sacra Hungaria, Szeged, 1943.) A katolikus alkotóművészek ebben a korban mintegy hitvallásnak szánták a Szűz Mária ilyen formán való ábrázolását: a Nap sugaraiba öltözött Istenanyát, karján a gyermek Jézussal, lába alatt a Hold, fején 12 csillagból koszorú. A Madonna lába alatt lévő hold képébe egy torz emberarc van mintázva. Azt mondják, hogy ez Áriusnak, a Szűz Mária istenanyasága tagadójának a képe. Még királynóként is ábrázolja alkotója: fején királynői koronával, jobb kezében joggal. A kegyzobor, Mária és Jézus fején lévő koronákról megjegyezzük, hogy ezen eredeti koronákon kívül a XVIII. század végén, Batthyány Ignác erdélyi megyéspüspök ezüst koronákat készíttetett, és attól fogva legalább 150 éven át ezen ezüst koronák díszítették a Mária és Jézus fejét. Most a kolostor kincstárában őrzik az értékes ereklyéket. Megjegyezzük, hogy Batthyány Ignác püspököt az indította a fenti jótéteményre, hogy kérésére, a Szűzanya közbenjárására meggyógyult fájós lába. A fogadalmi emlékek tábláján a nagy ezüst lábforma a nagy püspök adománya, gyógyulásának emlékére. Ugyancsak Batthyány püspök az, aki a somlyói barátok kérésére alapos vizsgálatot rendelt el a Szűz Anya kegyhelyén történt csodákról, csodás gyógyulásokról (1798-ban) és Csudákkal jeleskedő segítő Mária címet adta a kegyzobornak. (P. Boros Fortunát OFM: Csíksomlyó, a Kegyhely című könyve, 64. oldal.) Még igen sok csodás esemény és imameghallgatás van leírva az említett könyvben, amit nem kívánunk mind felsorolni. Néhány jellemző csodát, imameghallgatást vagy éppen legendás eseményt mégis megemlítünk. Valamikor a XVI–XVII. században a Szűzanya fején lévő koronát kétfelől két angyal tartotta kezében, a fejtől kb. 20–25 cm magasan. Amikor az angyalok ráengedték a kegyzobor fejére a koronát, valami katasztrófa fenyegette a kolostor lakóit vagy a népet. Ez be is következett. – Amikor a hívek úgy látták, hogy szomorú Madonna arca, ugyancsak valami vést vagy háborút jelzett. Az 1626-os években egy jezsuita misszionárius Somlyóra jött, és itt beszélték a népek, mi történt a közelmúltban: Szentmise közben fehér ködgomolya jött ki a sekrestyéből, körözött a kegyzobor fölött és néhány kör után a templomban lévő hívek fölé szállt és ott eloszlott. Természetesen, a hívek nagyon megrémültek. Az nincs följegyezve, hogy mit jelentett ez a látvány. – 1746. december 26-án és 1747. január 8-án – mindkét esetben ugyanaz a jelenet történt. A szentmise alatt a Szűzanya karján lévő kis Jézus kezében fellángolt a toll-díszvirág. Sokáig lángolt és azután kialudt. A hívek azt hitték, hogy a gyertyától meggyúlt a kegyzobor. A jelenet után megvizsgálták, de a kis Jézus kezében lévő toll-díszvirágon vagy a kezén a perzselésnek még nyomait sem találták. Ezt az eseményt hivatalos kivizsgálás követte az egyház részéről, a plébános, a gondnok és több szemtanú bizonyításával. (Losteiner: Chronologia 556. p.) Az 1661-es tatár-török pusztítás alkalmával a kegyzobrot nem sikerült elrejteni, amit bizonyít a következő legendás történet: a tatár pusztítók behatolva a kolostor falai mögé, felgyújtották a templomot és a vele egy földel alatt lévő kolostort. A kolostor udvarába menekült népet halomra gyilkolták. Csak az erőseket kímélték meg, akiket rabságba hurcoltak. A templomban elrejtőzött nép a kegyzoborhoz menekült, és könyörgött a szent Szűzhöz, hogy védje meg őket. A tatár vezér látta, hogyan bújnak a kegyzoborhoz az emberek, gondolta, hogy ez a szobor valami nagy kincs lehet. Elhatározta elszállítását. De amikor szekerre tetette, négy, hat, de nyolc ökör sem tudta megmozdítani a szekeret. Akkor ledobatta a szobrot és kardjával hozzávágott. (A kegyzobor nyakán és homlokán most is látható a vágás és karcolás helye.) A tatár vezérnek karja megbénult, és erre megrémülve, elmenekült. Tehát a kegyzobor a felgyújtott templomban volt. Tűznek vagy füstnek nyoma sincs rajta. Hát ez nem nagy csoda? Rendkívül sok csoda és imameghallgatás történt századokon át, a kegyzobor előtt bizalommal elmondott kérés hatására. Beteg, reményvesztett, súlyos

problémákkal küszködő emberek nyertek vigasztalást és gyógyulást testi-lelki sebeikből. Ennek emlékét hirdeti a fogadalmi tárgyak táblája a nagy oltár fölött. Lent pedig, 1945-től napjainkig, a márványtáblák tömkelege. Mind megannyi bizonyítéka, hogy mindenki, aki hittel és bizalommal kéri a Boldogságos Szűz Mária segítségét, meghallgatásra talál. Ebben van a kegyhely csodálatos varázsa.

A kegyzobor érintése, simogatása

Megemlékezünk még némely népi hagyományról, szokásról, amelyek a búcsújáró helyeken, a kegyzoborral vagy a történelemmel kapcsolatban maradtak fenn a gyakorlatban. Általános népi hit és hagyomány, hogy a kegyzobor megérintése, simogatása kegyelemmel jár és hatásos eszköz, hogy a Szűzanya meghallgassa a hívő kérését. Ez a világ minden búcsújáró helyén gyakorlatban van. Pl. Lourdes-ban, ahol a barlangnál lévő Mária-szobrot nem érik el a zárándokok, annyira magasba van helyezve, az alatta lévő sziklát simogatják.

Bálint Sándor, a népi szokások, hagyományok kutatója és ismerője a következők, az egyház által is elfogadott magyarázatát adja ennek a gyakorlatnak. (Sacra Hungaria, 102–103. o.) „A dolgok, kultikus szertartás által már a pogány népeknél is mágikus színezetet nyertek (tabu, totem stb.), a katolikus gyakorlatban pedig szentelménnyé válnak, amelyeknek az egyházi felfogás, meg a belőle fakadó jámbor néphit értelmében egyaránt különleges foganatoságuk, kegyelemközlő erejük van. A különböző tárgyak, a szentelés és áldás által karizmatikus jelleget nyernek. Az egyház tehát a régiek szimbolikus természetszemléletét elismerte, megszentelte, művészetében és liturgiarendszerében fölhasználta. Így keletkeztek az egyházban a szentelmények (vízszentelés, gyertyaszentelés, tárgyak megáldása...). A szentelmények át- meg átszövik népünk személyes életét, mindennapi munkáját. Egészséget és oltalmat közölnek a bennük bízókkal." Ezért van az, hogy a búcsújáró helyeken megszenteltetik a pappal kegytárgyaikat (rózsafüzért, imakönyvet, vallásos érmeiket), elviszik a kegyzoborhoz és hozzáérintik. Úgy érzik és úgy tudják, hogy a szentelményből és kegyzoborhoz érintett tárgyakból misztikus kegyelem árad rájuk és mindazokra, akiknek otthon átadják. Nagyon sokszor magukkal viszik a búcsúra otthon maradt betegek ruháit, tárgyait, hozzáérintik a kegyzoborhoz, és a Szűzanyának ajánlják őket. A hívő keresztény tudatában van annak az igazságnak, hogy Szűz Mária, Jézus Anyja közben tud járni Szent Fiánál az égben, teljesíteni tudja kéréseiket. Az imameghallgatásnak egyetlen titka az erős hitben és fenntartás nélküli bizalomban rejlik. Az emberben lévő misztikum, amellyel kéri és fogadja az Istentől jövő jelzéseket, kegyelmeket, olyan tényező, amelyet a mai fejlett tudomány és technika sem tud megmagyarázni vagy túllicitálni. Nagy titok az ember, még nagyobb titok az ember szellemi világa. Milyen nagy jelentőséget tulajdonítanak a kegyzoborhoz érintett szentkép erejének álljon itt a következő feljegyzett történet: 1749 júniusában Szentiványi Mihály felesége, Boros Zsuzsanna Lövete mellett, a kiruji fűrdőben tartózkodott unokáival. Néhány nap múlva a harmadik unoka, Tamás, aki kb. 7 éves lehetett, mindenki megrökönyödésére, hirtelen meghalt. A szerencsétlen nagyanya tanács és remény nélkül állt a rengeteg erdő közepén. Környezetét megkérte, menjenek Lövétére, és a halott gyermek részére hozzanak koporsót. Ő pedig bement a halott gyermekhez és imakönyvéből kivette a boldogságos Szűz csíksomlyói képét, rátette a halott gyermek testére és térdre borulva, kérte a Szűz közbenjárását. Három óra múlva a körülállók nagy rémületére a halott gyermek felébredt. A nagyanya hívívő útján értesítette a Szébenben tartózkodó édesanyját és kérte, hogy hálából, készíttessen akkora emléktárgyat ezüstből, mint amekkora az az imakönyv volt, amelyből kivette a képet. El is készítette, és átadta egy ferences atyának, aki elhozta Somlyóra. (Losteiner: Chronologia 559 p.)

Különös szokások

A hívek a búcsújáró helyről szentelményeket szoktak magukkal vinni: önmaguknak oltalmazó emlékeztetésül, az otthoniaknak pedig búcsúfiával, kegyelmi ajándékul. A szegedi

búcsúsok induláskor Máriaradnán zöld ágat törnek és visznek kezükben, ami azt jelképezi, hogy lelkük mintegy kivirágzott kegyelemben, a búcsújárás alkalmával. Ugyanezt elmondhatjuk a csíksomlyói búcsúsokról is: a zárándokok nyírfaágot visznek magukkal. Kezükben, csomagjukon, tarisznájukon, újabban a személygépkocsit, sőt az autóbust is, amelyen utaznak, zöld nyírfaággal díszítik föl. Honnan ez az ősi szokás, hogy éppen nyírfaággal díszítenek? Mi ezt a valószínű magyarázatot adjuk, amire a mai búcsús már nem is gondol: bizonyára 1567-ben a hargitai győzelem után, a hegyről való levonuláskor és a Somlyóra való fölmenetelkor éppen zöld nyírfaágakkal díszítették győzelmi lobogóikat. Mert május végén a nyírfa zöldell a legszebben. Aztán van egy népi hagyomány: a búcsúról hazaviitt nyírfaágot beteszik a „belső szobába”, míg csak el nem hervad. Megszámlálják, hány levele van, és a családnak naponta annyi üdvözlégyet kell elmondania, ahány levél van az ágakon. Ezt az imát Szűz Mária tiszteletére, a család egészségéért, boldogságáért kell felajánlani. Amikor egy levél elhervad az ágról, megszűnik az imakötelezettség.

A búcsúfia rendszerint szentkép vagy éppen a kegykép másolata, olvasó, érem vagy valamely műtárgy, mely a búcsúra emlékeztet. Ezeket a búcsúsok megszenteltetik pappal, majd a kegyzoborhoz érintik. Az a bensőséges hiedelem vezérli őket, hogy a kegykép csodatevő hatásából, segítő erejéből valami a búcsúfiába besugárzik. Ezen kegytárgyakat otthon elteszik vagy szeretteiknek adományozzák. Az a tudat él lelkükben, hogy a somlyói segítő Mária velük van kegyelmével, áldásával. A gyerekeknek szánt búcsúfia közül a mézeskalács a legjellegzetesebb. A mézeskalács valamikor kultikus étel, vagyis szentelmény volt. Megették, hogy mintegy megszentelődjenek ezen étel által. Erre utal az a mézeskalácsosok között élő hagyomány, hogy ezt a mesterséget a barátok találták ki. (Bálint S: Sacra Hung. 178–179. o.)

ÁPRILIS HAVI GYÜLEKEZETI ESEMÉNYEK

Április 4: Az istentisztelet utáni ebédet adományozta Ozsváth Mária. Elkészítette Jackline de Roover. A süteményt adományozta Magyary Ilona.

Április 10: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kozák Piroska és Imre. Segített lányuk Gábris Ágnes.

Április 17: Az istentisztelet utáni ebédhez a levest készítette Megyesi Gizella, a második fogást Moore Márta, a süteményt pedig Vörös Ilona adományozta.

Április 24: Istentisztelet után a hagyományos évi képkiallításra és vásárra került sor. A képkiallítást és vásárt szervezte Magyary Ilona. Köszönjük a művészeknek, akik elhoztak és kiállítottak munkáikat. A képkiallítás alkalmával az ebédet készítettek Dittert Edit és Magyary András. Segítettek Megyesi Gizella, Fövényesy Katalin, Gábris Ágnes, Kozák Piroska. A lángost készítette Vörös Máté és Ilona. Segített Torma Veronika. A süteményeket készítették Vörös Ilona, Magyary Ilona, Orly Elvira. A sütemények eladását Orly Elvira vállalta. Az élelmiszer eladásban ifj. Orly Elvira segédkezett. Az italokat felszolgált Magyary András.

Április 29-30-án, és május 1-én, az Amerikai Magyar Református Egyház Nyugati Egyházmegyéjének Közgyűlésére került sor templomunkban. Öt egyház lelkészei, főgondnokai és presbitereinek küldöttsége jelent meg. A gyűlés szép rendben folyt le és eredményesnek bizonyult. Reméljük, hogy minden vendégünk maradéktalanul jól érezte magát. Az április 29-i vacsorát készítette és adományozta Magyary Ilona. A felszolgálásban segítettek a Nőegylet tagjai. Az április 30-i ebédet készítette és adományozta Bordás Piroska és Zoltán. Segítettek a Nőegylet tagjai. A 30-i vacsorát pedig Megyesi Gizella, Fövenyessy Katalin és Moore Márta készítette. Május 1-én az ünnepi ebédet készítette Hajnal Ilona és Zoltán valamint Vörös Ilona és Máté. A süteményt készítette Kenéz Ilona és Zoltán. Az ebéd után Gáll Annamária és Péterfy Lajos színművészek „Üzenet Erdelyből” című előadására került sor. Köszönjük szépen mindazoknak, akik munkájukkal segítettek a Közgyűlés jó lebonyolítását.

ÁPRILIS HAVI ADOMÁNYOK

Ilona 0. Magyary, misszióra.....	\$ 100.00
Elvira Oily & Philip Machell, Isten dicsőségére.....	\$ 100.00
Elvira M. Orly, Isten dicsőségére.....	\$ 50.00
Emese Varga Bihari, misszióra.....	\$ 50.00
Valeria E. Kisiday, húsvéti adomány.....	\$ 30.00
David & Kamilla Vörös, húsvéti adomány.....	\$ 100.00
Mrs. Gisella Viragh, templom fenntartásra.....	\$ 50.00
Dr. Sigmund & Gabrielle Csicsery, húsvéti adomány.....	\$ 30.00
Elvira Orly & Philip Machell, Isten dicsőségére.....	\$100.00
Joseph & Julia Jakaby, húsvéti adomány.....	\$ 25.00
Anna Mathe Foss, szüleim emlékére.....	\$ 100.00
Joseph & Blanka Hajnal, szüleink emlékére.....	\$ 50.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget. Az Úr Isten gazdag áldása legyen az adakozó testvéreinkkel!

Szeretettel kérjük adakozó testvéreinket, hogy a gyülekezeti pénztáros munkája megkönnyítése, valamint a pontosabb könyvelés véget, írják rá a csekkben beküldött adományaikra, hogy azt mire adományozzák. Ellenkező esetben minden csekket, ami az istentiszteletei adakozás során gyűl össze és aminek a “memo” részében nincs semmi megjelölve, automatikusan perselypénznek könyveljük el, és ez az adomány nem fog megjelenni gyülekezeti újságunkban.

Gyülekezetünk betegeiért imádkoztunk. Kértük az Úristen kegyelmét életükre, hozza vissza beteg testvéreinket minél hamarabb köreinkbe. Betegek a következő személyek voltak: Miroshichenko Ágnes, Madarász Pál, Fejér Sándor, Andree Varga Éva, Charles Moore, Rác Erzsébet, Hajnal József.

HIRDETÉSEK

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy május. 9-20 között a lelkész és gyülekezet tagjainak egy része, egy erdélyi kiránduláson fog részt venni. A lelkész távollétében, **május 8-án**, anyák napján, **Nt. Tódor Csaba** lelkipásztor fogja a gyülekezet számára az Igét hirdetni. **Május 15-én**, pünkösd vasárnapján, ünnepi istentiszteletre és úrvacsoraosztásra kerül sor. Az igehirdetés és úrvacsoraosztás szolgálatát **Nt. Kócs-Mayer Júlia** lelkésznő fogja végezni. **Május 22-én** pedig **Nt. Szabó Sándor**, Sacramento-i lelkipásztor fogja hirdetni Isten Igéjét a gyülekezet számára.

Bármely gyülekezetet érintő kérdés vagy probléma esetén, tagjaink nyugodtan fordulhatnak Megyesi Gizella nőegyleti elnöknőhöz, valamint Rác János vagy Herczeg Tamás presbiterekhez.

Istentől megáldott boldog pünkösdünnepet kívánunk minden öböl-környéki magyar testvérünknek!